

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 029216 24 Кжж
Б. Л., 18.02.2025. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија: Даниеле Миловановић као предсједнице вијећа, Светлане Марић и др. Вељка Икановића као чланова вијећа, уз судјеловање записничарке Ање Давидовић, у кривичном предмету против Д. Ч. због кривичног дјела тешко убиство у покушају из члана 125. став 1. тачка 6. у вези са чланом 22. Кривичног законика Републике Српске у стицају са кривичним дјелом недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 361. став 4. истог законика, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката М. П. из Б. Л., изјављеној против пресуде Врховног суда у Б.Л. број 11 0 К 029216 22 Кж 6 од 09.11.2023. године, након одржане сједнице вијећа, којој су у јавном дијелу присуствовали, републички јавни тужилац Махмут Шврака, оптужени и његов бранилац, дана 18.02.2025. године је донио

ПРЕСУДУ

Дјелимичним уважавањем жалбе браниоца оптуженог Д. Ч. и поводом те жалбе по службеној дужности, преиначује се у одлуци о казни пресуда Врховног суда Републике Српске број 11 0 К 029216 22 Кж 6 од 09.11.2023. године, тако да се се оптуженом за кривично дјело тешко убиство у покушају из члана 125. став 1. тачка 6. у вези са чланом 22. Кривичног законика Републике Српске у стицају са кривичним дјелом недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 361. став 4. истог законика, због којих је оглашен кривим пресудом Окружног суда у Б. Л. број 11 0 К 029216 21 К од 24.12.2021. године, а преиначеном том пресудом, на основу истих законских прописа и примјеном чланова 42, 45. став 3, 46. став 1. и 2, 52. и 56. став 2. тачка 3) Кривичног законика Републике Српске, утврђују појединачне казне затвора у трајању од 25 (двадесет пет) година за кривично дјело из члана 125. став 1. тачка 6. у вези са чланом 22. Кривичног законика Републике Српске и од 6 (шест) мјесеци за кривично дјело из члана 361. став 4. истог законика, те се за та дјела оптуженом изриче јединствена казна затвора у трајању од 25 (двадесет пет) година и 3 (три) мјесеца, у коју се урачунава, на основу члана 59. истог законика, вријеме проведено у притвору од 31.12.2020. године па надаље.

У преосталом дијелу другостепена пресуда остаје неизмјењена.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Б. Л. број 11 0 К 029216 21 К од 24.12.2021. године, оптужени Д. Ч. оглашен је кривим због кривичног дјела тешко убиство из члана 125. став

1. тачка 5. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 64/17, у даљем тексту КЗ РС), у стицају са кривичним дјелом недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 361. став 4. КЗ РС, за која дјела су му утврђене као појединачне, казна дуготрајног затвора од 29 година и казна затвора од 1 године и 6 мјесеци, те је осуђен на јединствену казну дуготрајног затвора у трајању од 30 година, у коју му је урачунато вријеме проведено у притвору од 31.12.2020. године па надаље, те му је на основу члана 361. став 5. КЗ РС изречена мјера безбједности одузимања предмета - пиштољ марке Ц. 3. калибра 9 мм, фабричког броја ..., са припадајућим оквиром и шест комада муниције калибра 9 мм Л. Истом је пресудом оптужени обавезан на основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21, у даљем тексту: ЗКП РС), да плати трошкове кривичног поступка у износу од 3.974,46 КМ и на име паушала износ од 500 КМ, у року од 15 дана по правоснажности пресуде, а на основу члана 108. став 3. ЗКП РС, оштећени су са имовинскоправним захтјевом упућени на парнични поступак.

У жалбеном је поступку донесена пресуда Врховног суда Републике Српске број 11 0 К 029216 22 Кж 6 од 09.11.2023. године којом је дјелимичним уважавањем жалбе браниоца оптуженог Д. Ч. и по службеној дужности преиначена првостепена пресуда Окружног суда у Б. Л. број 11 0 К 029216 21 К од 24.12.2021. године у правној оцјени дјела и одлуци о казни, тако да су радње оптуженог, описане у изреци те пресуде, за које је оптужени оглашен кривим, правно квалификоване као кривично дјело тешко убиство из члана 125. став 1. тачка 6. у вези са чланом 22. КЗ РС у стицају са кривичним дјелом недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 361. став 4. истог законика, те су му на основу истих законских прописа и примјеном чланова 42, 46, 52. и 56. истог законика, утврђене појединачне казна дуготрајног затвора у трајању од 25 година за кривично дјело из члана 125. став 1. тачка 6. у вези са чланом 22. КЗ РС и казна затвора у трајању од 6 мјесеци за кривично дјело из члана 361. став 4. КЗ РС, те је за та дјела осуђен на јединствену казну дуготрајног затвора у трајању од 25 година и 3 мјесеца, у коју му је на основу члана 59. КЗ РС урачунато вријеме проведено у притвору од 31.12.2020. године па надаље, док је у преосталом дијелу првостепена пресуда остала неизмјењена.

Против те пресуде жалбу је у законском року изјавио бранилац оптуженог због свих законом прописаних разлога из члана 310. ЗКП РС у вези са чланом 333. ЗКП РС - битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног законика, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи или укине и предмет врати на поновно суђење, а опреза ради да се преиначи у одлуци о казни тако да се оптуженом изрекне знатно блажа казна.

Одговор на жалбу није поднесен.

На сједници трећестепеног вијећа овог суда која је одржана сходно одредби члана 318. став 1. у вези са чланом 333. ЗКП РС, бранилац оптуженог, адвокат М. П. је изложио жалбу, остајући код свих жалбених приговора, навода којима су ти приговори образложени и жалбених приједлога. Оптужени је прихватио у цијелости наводе жалбе свог браниоца и његово усмено излагање. На јавној сједници Републички јавни тужилац Махмут Шврака је предложио да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована.

Суд је испитао побијану пресуду сходно члану 320. у вези са чланом 333. ЗКП РС, по свим наводима жалбе и по службеној дужности да ли је повријеђен Кривични законик на штету оптуженог, имајући у виду стање предметних списа, па је одлучио као у изреци ове пресуде из разлога који слиједе.

У жалби се понављају приговори истакнути у жалби на првостепену пресуду како у погледу битних повреда, тако и погрешно утврђеног чињеничног стања, при чему се очигледно исказује неслагање жалиоца са начином на који је другостепеном пресудом извршена оцјена тих жалбених приговора и с тим у вези датим разлозима у образложењу побијане пресуде. При том жалилац не кореспондира са конкретним разлозима који су дати у образложењу побијане пресуде (на стр. 3, 4. 5.), из којих је посве јасно шта је определијелило другостепени суд у закључцима да се жалбом браниоца неосновано тврди да је побијана пресуда донесена уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке г), з) и к) ЗКП РС, као и кршењем обавезе једнаког поступања према странкама из члана 14. ЗКП РС и права оптуженог на правично суђење, гарантованог чланом 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, па се жалилац на ове разлоге и упућује, као dostatне и мјеродавне разлоге за одбијање наведених жалбених приговора.

Супротно ставу жалиоца, из цјелокупног образложења побијане пресуде је јасно да је приликом одлучивања о жалбеним приговорима, суд имао у виду све наводе којима су ти приговори у жалби аргументовани и довео их је у везу са релевантним садржајем, како првостепене пресуде, тако и навода одбране који су с тим у вези истицани у току главног претреса и на које је жалбом указано. У образложењу побијане пресуде су дати јасни и аргументовани разлози за закључке суда да побијаном пресудом и у поступку који је претходио њеном доношењу, нису учињене наведене повреде на које је жалбом указивано. Када тврди супротно, налазећи да побијана пресуда не садржи одговоре на све приговоре истакнуте у жалби и да је с тим у вези учињена битна повреда поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, жалилац губи из вида да стандард образложења другостепене судске одлуке, по домаћим и међународним прописима, не предвиђају обавезу давања разлога за све аргументе из жалбе, него само оне које сматра релевантним, па стога околност што у образложењу побијане пресуде неки од аргумената жалбе нису наведени и на њих није дат одговор (као што је онај да је у првостепеној пресуди нетачно констатовано да је одбрана тражила доношење ослобађајуће пресуде), не значи да их суд није имао у виду приликом одлучивања о жалби и не представља недостатак разлога о чињеницама одлучним за доношење побијане пресуде, како то жалилац неосновано настоји приказати.

Тако је другостепени суд имао у виду и све наводе жалбе који су упућивали на повреду права на одбрану, па и оне којим је указано на неједнак приступ у погледу изјашњења о околностима на које се предлаже извођење доказа на главном претресу, на којима жалба инсистира, губећи из вида да је разматрање ових навода жалбе и наведено у образложењу побијане пресуде (на стр. 4. пасус 2.), а нешто шире дато образложење разлога због којих суд није нашао основаним да је повријеђено неко од права која улазе у корпус права оптуженог на одбрану, сагледано и са аспекта права на правично суђење из члана 6. Европске конвенције, укључујући и једнакост у приступу и извођењу доказа, није довело у сумњу правилност и законитост поступања суда при одговору на овај жалбени приговор. Код неспорних навода жалбе да је одбрани било омогућено да се упозна са доказима оптужбе већ након потврђивања оптужнице и да су знали на које околности је тужилац предлагао доказе на главном претресу, суштински је са овог

аспекта испоштовано право оптуженог на одбрану и ово право оптуженог није нарушено тиме што је од одбране суд тражио да на главном претресу наведе околности на које предлаже извођење доказа одбране, обзиром да с тим доказаним приједлозима претходно нису били упознати ни тужилац ни суд. Стога су побијаном пресудом основано одбијени наведени приговору жалбе.

Дати разлози у образложењу побијане пресуде (на стр. 4. пасусу 2.) за одбијање приговора жалбе да је првостепеном пресудом повријеђено право на одбрану, укључило је и образложење суда да ова повреда није учињена одбијањем првостепеног суда да дозволи извођење неког доказа у складу са чланом 278. став 2. ЗКП РС. С тим у вези је исказан и став суда да образложено одбијање првостепеног суда да се по приједлогу одбране обави вјештачење крви и урина оштећеног Д. С., није довело до повреде права оптуженог на одбрану. Став жалиоца да је паушално с тим у вези дато образложење првостепеног суда - да је извођење овог доказа непотребно јер нема значај за разјашњавање чињеничног стања у овом предмету, ничим конкретним није у жалби аргументован, осим чињеницом да је извршено вјештачење крви и урина оштећеног А.Б., због чега одбрана сматра нелогичним став суда да предложено вјештачење крви и урина оштећеног Д. С. нема значаја. При том жалилац очигледно губи из вида и околност да је у току истраге прибављен налаз и мишљење вјештака др В. Б., о концентрацији алкохола у крви настрадалог Д. С., којим је утврђено да је у моменту смрти био на граници средњег и тешког пијанства, што је шире садржински описано на страни 28. образложења првостепене пресуде.

У образложењу побијане пресуде (на страни 3. и 4.) је подробно образложено и зашто суд сматра неоснованим приговоре жалбе да је налаз и мишљење вјештака др С. В. С. незаконит доказ на којем се не може заснивати пресуда и да је с тим у вези учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС. Валидност о томе датих разлога, аргументи жалбе нису успјели довести у сумњу, јер се у њима само понављају наводи из жалбе на првостепену пресуду – да је то вјештачење обављено на основу тужилачког списка, у којем су се налазили записници о испитивању свједока и да је то утицало на стварање предубјеђења вјештака о предметном догађају, које аргументе је суд у побијаној пресуди оцијенио неприхватљивим и одбио приговор законитости овог доказа, уз релевантна образложења на која се жалилац упућује. С тим у вези је релевантно и образложење првостепене пресуде (на страни 31, 32, 49. и 51.), из којег несумњиво произлази да је првостепени суд сматрао законитим и прихватљивим за утврђивање чињеничног стања у дијелу у којем је био сагласан са налазом и мишљењем вјештака др З. Л. и других из тима вјештака ЈЗУ ..., чије провођење је наредио првостепени суд имајући у виду одређене противрјечне налазе и вјештака психијатријске струке оптужбе, др С.В. С. и одбране, др Ј. П., о чему су изнесени разлози у образложењу првостепене пресуде, у складу са чланом 304. став 7. ЗКП РС.

И у жалби изјављеној на другостепену пресуду, жалилац инсистира на приговорима којима је и у жалби на првостепену пресуду указивао на недостатке и неразумљивости изреке првостепене пресуде и то настоји аргументовати ставом одбране да изрека првостепене пресуде не одражава чињенично стање утврђено на главном претресу, да је првостепени суд некритички прихватио чињеничне наводе оптужбе и супротно члану 294. став 1. ЗКП РС, пресуду није засновао на чињеницама и доказима који су изнесени на главном претресу, а приликом доношења побијане пресуде, другостепени суд пропустио је да ове пропусти уочи. При том жалилац губи из вида да су одговори на ове жалбене приговоре, дати у образложењу побијане пресуди, уз оцјену

да су неосновани приговори жалбе да је изрека првостепене пресуде нејасна и заснована на доказима који нису изведени на главном претресу, као и да су изреци пресуде противрјечни разлози изнесени у њеном образложењу, при чему је исказана и сагласност другостепеног суда са начином на који је првостепени суд оцјенио све изведене доказе и утврдио чињенично стање у овом предмету, као и разлозима који су дати у погледу свих чињеница одлучних за постојање кривичног дјела тешког убиства у покушају и кривичној одговорности оптуженог као извршиоца тог дјела.

Наводи жалбе нису успјели довести у сумњу оцјену другостепеног суда да је првостепени суд све изведене доказе оптужбе и одбране свестрано садржински анализирао и савјесно оцијенио у складу са чланом 295. став 2. ЗКП РС (како исказе саслушаних свједока, очевидаца критичног догађаја: А. Б., А. Ђ., Д. Б., А. У, М. Ђ. и оптуженог као свједока, тако и налазе и мишљења тима вјештака ЈЗУ..., др С. В. С. и др Ј. П., др Ж. К., др В. Б., др Д. М., Ј. Ј. и С. Ј., те увиђајну документацију, видео снимке надзорних камера и друге изведене доказе објективне природе) и на основу такве оцјене извео правилне закључке о несумњивој доказаности навода оптужбе да је предметне прилике оптужени пуцао из пиштоља у намјери да оштећене лиши живота и са једним хицем погодио и тешко тјелесно повриједио оштећеног А. Б., а са другим хицем погодио и живота лишио оштећеног Д. С. и тиме учинио кривично дјело тешко убиство у покушају, ближе описано у изреци првостепене пресуде, које дјело је у првостепеној пресуди погрешно правно квалификовано уз примјењену одредбу члана 125. став 1. тачка 5) КЗ РС, умјесто одредбе члана 125. став 1. тачка 6. КЗ РС, која повреда је исправљена преиначењем првостепене пресуде, о чему ће накнадно бити изнесени разлози.

У побијаној пресуди су дати за ово вијеће прихватљиви разлози који су определијели другостепени суд да прихвати као правилна утврђења првостепеног суда да је сукоб између оптуженог и М. Ђ. са једне стране и оштећених Д. С. и А. Б. с друге стране, био престао када је оптужени пуцао у возило оштећених, а потом и у оштећене у вријеме кад су они покушавали да се заштите од његовог напада (ударцима и покушајем да се удаље од њега) и зашто стога нису прихватљиви наводи одбране да је оптужени поступао у нужној одбрани и да је инкриминисане радње пуцања у оштећене могао предузети само у прекорачењу нужне одбране. Прихватљивост закључака првостепеног суда да је оптужени био *in tempore criminis* свјестан да пуцајући може живота лишити оштећене и да је то хтио, тј. да је пуцао с намјером да их лиши живота, суд је утврдио на основу свеобухватне анализе свих за то релевантних чињеница, а посебно оних које произлазе из налаза и мишљења вјештака психијатријске струке, о чему су дата аргументована образложења у побијаној пресуди (на стр. 6. и 7.). С тим у вези су посебно релевантне оцјене првостепеног и другостепеног суда, о прихватљивости налаза мишљења вјештака ЈЗУ ..., по којем претходни физички сукоб који је оптужени имао са оштећеним, није у узрочно-последичној вези са његовом „разјареношћу“, већ да је иста узрокована структуром његове личности, коју карактерише мјешовити поремећај личности са особинама и обрасцима понашања емоционално нестабилне, диссоцијалне и параноидне личности, која алкохол користи са циљем ефективне регулације. Прихватање овог налаза и мишљења вјештака наведене установе и с њим сагласног налаза и мишљења вјештака др С. В. С., по којим је оптужени предметне прилике био у стању смањене урачуњивости из наведених разлога, за разлику од противрјечног налаза и мишљења вјештака одбране др Ј. П., по којем је оптужени био у стању битно смањене урачуњивости, није ни на који начин повријеђен члан 32. КЗ РС, којим се прописује

умишљај, као облик виности с којим је оптужени извршио предметно кривично дјело, па се по том основу изјављени приговори жалбе, показују неоснованим.

Испитујући правилност примјене Кривичног законика по наводима жалбе и поводом жалбе по службеној дужности да ли је повријеђен Кривични законик на штету оптуженог, другостепено вијеће овог суда је правилно утврдило да је првостепеном пресудом, дјело за које је оптужени оглашен кривим изреком те пресуде, правилно квалификовано као кривично дјело тешко убиство, али уз погрешну примјену одредбе члана 125. став 1. тачка 5. КЗ РС, умјесто одредбе члана 125. став 1. тачка 6. у вези са чланом 22. КЗ РС, за што су дата релевантна образложења (на стр. 8. пасус 3.) побијане пресуде, док је изреком та повреда отклоњена тако да је чињенично дјело, описано у изреци првостепене пресуде, правилно квалификовано као кривично дјело тешко убиство у покушају из члана 125. став 1. тачка 6. у вези са чланом 22. КЗ РС. Једнако тако је правилно побијаном пресудом утврђена и повреда Кривичног закона учињена у одлуци о казни, која је оптуженом утврђена као појединачна казна за кривично дјело недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 361. став 4. КЗ РС, на коју је и жалбом бранилац основано указао. Утврђујући оптуженом за то дјело, за које је прописана новчана казна или казна затвора до једне године, као појединачну казну затвора у трајању од 1 године и 6 мјесеци, првостепени суд је прекорачио овлашћење које има по закону, што представља повреду Кривичног законика из члана 312. тачка д) ЗКП РС у вези са чланом 361. став 4. КЗ РС и ова је повреда побијаном пресудом исправљена тако да је оптуженом за ово кривично дјело утврђена казна затвора у трајању од 6 мјесеци, па како је дјелимичним уважавањем жалбе браниоца оптуженог за кривично дјело из члана 125. став 1. тачка 6. у вези са чланом 22. КЗ РС утврђена казна дуготрајног затвора у трајању од 25 година, то му је уз примјену правила за одмјеравање казне за кривична дјела у стицају из члана 56. став 1. и став 2. тачка 1. КЗ РС и свих околности релевантних за одмјеравање казне, изречена јединствена казна дуготрајног затвора у трајању од 25 година и 3 мјесеца.

При том је побијаном пресудом прихваћен став првостепеног суда и примјењен КЗ РС који је важио у вријеме извршења кривичног дјела (31.12.2020. године), објављен у „Службеном гласнику Републике Српске број 64/17“, обзиром да са каснијим измјенама по Закону о измјенама и допунама КЗ РС (објављеном у “Службеном гласнику Републике Српске” број 15/21, које су ступиле на снагу 03.03.2021. године), нови закон није био блажи за оптуженог, о чему су дати детаљни разлози у образложењу првостепене пресуде (на стр. 55.), у којима се уз остало наводи да је извршеним измјенама члана 45. КЗ РС, прописана умјесто раније казне дуготрајног затвора (у трајању од 25 до 45 година), казна доживотног затвора, а да је измјењеном одредбом члана 46. став 1. КЗ РС, прописано да казна затвора не може бити краћа од 3 мјесеца ни дужа од 30 година, док је у изворном тексту КЗ РС било прописано да казна затвора не може бити дужа од 20 година.

Иако су ова образложења за другостепени суд била очигледно прихватљива, тако да је и побијаном другостепеном пресудом, једнако као и првостепеном, примијењен КЗ РС из 2017. године, у уводном дијелу образложења побијане пресуде је уз број 64/17 „Службеног гласника Републике Српске“ у којем је примијењени КЗ РС објављен, очигледном омашком наведен и број 15/21, у којем су објављене измјене КЗ РС, које нису примијењене ни у првостепеној ни у другостепеној пресуди, што је очигледно већ из изречене казне дуготрајног затвора, која није предвиђена измјенама КЗ РС из 2021. године.

Међутим, приликом доношења побијане пресуде, којом је преиначио првостепену пресуду у правној оцјени дјела и одлуци о казни уз примјену КЗ РС из 2017. године, тако да је оптуженом за кривично дјело тешко убиство у покушају из члана 125. став 1. тачка 6. у вези са чланом 22. КЗ РС утврдио казну дуготрајног затвора, као тежу од алтернативно прописане казне затвора, другостепено вијеће овог суда је изгубило из вида да је по измјенама и допунама КЗ РС, објављеном у „Службеном гласнику Републике Српске” број 15/21 и тим законом измјењене и допуњене одредбе члана 45. став 3. КЗ РС прописано да се казна доживотног затвора (којом је замијењена казна дуготрајног затвора) не може изрећи за покушај кривичног дјела (као ни трудној жени, учиниоцу који није навршио 21 годину и који је дјело извршио у стању битно смањене урачуњивости), која одредба дакле онемогућује у случајевима као што је конкретни, кад је оптужени оглашен кривим за кривично дјело тешког убиства у покушају из члана 125. став 1. тачка 6. у вези са чланом 22 КЗ РС, изрицање теже казне од алтернативно прописане казне затвора, које ограничење (за покушај кривичног дјела) није било прописано у КЗ РС из 2017. године, већ је у члану 45. став 3. прописивао да се казне дуготрајног затвора не могу изрећи само трудној жени и учиниоцу који није навршио 21 годину живота. Стога је у околностима конкретног случаја, за оптуженог као учиниоца кривичног дјела тешког убиства у покушају блажи КЗ РС са измјенама из 2021. године, без обзира што је прописивао доживотни затвор као тежу казну од дуготрајног затвора прописаног КЗ РС, јер је искључио могућност да се оптуженом за покушај изрекне тежа казна, од алтернативно прописане казне затвора, која је по врсти блажа казна. То оправдава примјену КЗ РС са измјенама из 2021. године, без обзира што исти прописује да казна затвора може трајати до 30 година, док је по КЗ РС ова казна могла трајати до 20 година.

С тим у вези је суд утврдио, испитујући одлуку о казни по наводима жалбе и по службеној дужности, да је нужно, уз примјену КЗ РС са измјенама из 2021. године, побијану пресуду преиначити у одлуци о казни, дјелимичним уважавањем жалбе браниоца оптуженог Д. Ч. и поводом те жалбе по службеној дужности, тако да се оптуженом за кривично дјело тешко убиство у покушају из члана 125. став 1. тачка 6. у вези са чланом 22. Кривичног законика Републике Српске (објављен у „Службеном гласнику Републике Српске“ број 64/17, са измјенама и допунама објављеним у истом гласнику број 15/21) у стицају са кривичним дјелом недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 361. став 4. истог законика, због којег је оглашен кривим пресудом Окружног суда у Б. Л. број 11 0 К 029216 21 К од 24.12.2021. године, а преиначена том пресудом, на основу истих законских прописа и примјеном члана 42, 45. став 3, 46. став 1. и 2, 52. и 56. став 2. тачка 3) Кривичног законика Републике Српске, утврђују појединачне казне затвора у трајању од 25 за кривично дјело из члана 125. став 1. тачка 6. у вези са чланом 22. Кривичног законика Републике Српске и 6 мјесеци за кривично дјело из члана 361. став 4. истог законика, те осуђује на јединствену казну затвора у трајању од 25 година и 3 мјесеца, у коју се урачунава вријеме проведено у притвору. При том су прихваћене као правилно одмјерене и појединачне казне и јединствена казна, уз правилно вредновање свих утврђиваних околности које су релевантне за правилно одмјеравање казне према члану 52. Кривичног законика Републике Српске, о чему су дати у образложењу побијане пресуде (на стр. 9.), за ово вијеће прихватљиви разлози, на које се жалилац упућује, као мјеродавне разлоге за одлуку о казни. При том вијеће сматра да нису основани наводи жалбе, којима се оспорава одлука о казни и тврди да је суд прецијенио отежавајуће, а потцијенио бројне олакшавајуће околности које су утврђене на страни оптуженог (да није осуђиван, ожењен, отац троје дјеце, дјело у покушају извршио у стању смањене урачуњивости,

исказано покајање и др.) и налази да разлози посебне и генералне превенције оправдавају изрицање наведене јединствене казне.

Испитујући одлуку о трошковима поступка, овај суд налази да наводи жалбе нису успјели довести у сумњу ни ову одлуку, којом је оптужени обавезан да накнади све трошкове из члана 96. ЗКП РС, настале у току првостепеног поступка, како то и прописује одредба члана 99. став 1. ЗКП РС. Суд није имао основа за закључак да би плаћањем трошкова поступка у укупном износу од 3.974,46 КМ, било доведено у питање издржавање оптуженог или неког од лица које је у обавези да издржава, што би био основ из члана 99. став 4. ЗКП РС, да га ослободи обавезе плаћања трошкова поступка. У сваком случају, уколико оптужени не плати трошкове поступка и они буду наплаћивани принудним путем, у том ће се поступку такође водити рачуна о заштити његових егзистенцијалних потреба по правилима која важе за извршни поступак.

Због свега наведеног је одлучено као у изреци овог рјешења, на основу члана 328. став 1. у вези са чланом 333. став 3. ЗКП РС.

Записничарка
Ања Давидовић

Предсједница вијећа
Даниела Миловановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић